

Lannung: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag om midlertidige Lovbestemmelser, hvorved Regelen i § 6, som det er nævnt, suspenderes indtil videre. Det forekommer ogsaa os, at det er velmotiveret under de nuværende Forhold, hvor Forbindelsen mellem mange Lande er afbrudt, og hvor den selv med et Naboland som Sverige er langsommere og besværligere.

Imidlertid kunde der maaske være Spørgsmaal om yderligere Lempelser, ogsaa med Hensyn til Regelen i § 2, Stk. 2. § 2 bestemmer jo, at den, der er født her og har Hjemsted her til det 19de Aar, erhverver Indfødsret, medmindre vedkommende gaar frem efter § 2, Stk. 2. Men da de paa-gældende under de nuværende Forhold maaske ikke eller kun meget vanskeligt kan skaffe de Attester til Veje, der her forudsættes som Betingelse, idet de samme Omstændigheder, som har affødt den foreslaaede midlertidige Lov, ogsaa gør sig gældende her — den daarlige Forbindelse m. v. —, kunde der være Spørgsmaal om at lade Lempelserne gaa videre, saaledes at de ogsaa kom til at gælde § 2, Stk. 2. Jeg henstiller i hvert Fald, at man i givet Tilfælde vil tage dette Spørgsmaal op.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard): Jeg takker for den Tilslutning, Ordførerne har givet Lovforslaget. Det kunde vel ikke været andet, end at der fremkom Ønsker om eventuelt ogsaa at kunne gaa til andre Ændringer nu, da et Lovforslag i det hele taget er fremsat angaaende Ændringer i Loven om Indfødsret. Jeg vil dog gerne advare herimod. Jeg har ogsaa selv tænkt herpaa, men jeg vil minde om, at denne Lov af 1925 jo er, kan man vel sige, et Led i en fællesnordisk Lovgivning. Ogsaa det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Fru Ingeborg Hansen rejste, vilde det efter min Mening være meget ønskeligt at behandle under fællesnordisk Lovgivningssynspunkt. Det ærede Medlem talte om danske Kvinder, som gifter sig med fremmede. Jeg vil dog her minde om, at der ved Loven af 1925 blev foretaget den meget værdifulde Ændring i den bestaaende Tilstand, at de paa-gældende ikke taber deres danske Indfødsret, dersom de ikke flytter ud af Riget.

Jeg har altsaa ikke ment, det vilde være rigtigt paa det nuværende Tidspunkt ved en saadan Lejlighedslov at gaa til Optagelse af saadanne videregaaende Spørgsmaal.

I Anledning af det ærede Medlem Hr. Lannungs Udtalelse skal jeg bemærke, at

jeg ikke kan tænke mig andet, end at man rent praktisk vil kunne klare sig i de Enkelttilfælde, der kan komme til at foreligge. Det er rigtigt, at der bruges det Udtryk i Loven: ved fyldestgørende Attest. Men der er jo ikke Tvivl om, at man fra Myndighedernes Side vil tage alt muligt Hensyn paa dette Omraade med Henblik paa de Tilfælde, hvor det paa Grund af de øjeblikkelige Tilstande er vanskeligt at tilvejebringe saadanne Attester.

Til det ærede Medlem Hr. Jepsen Christensen vil jeg sige, at jeg i og for sig synes, § 3 giver tilstrækkeligt paa det Omraade, som jeg forstod det ærede Medlem tænkte paa. I § 3, Stk. 1, hedder det:

„Personer, som fylder 22 Aar i Tiden mellem denne Lovs Ikrafttræden og det i § 2 anførte Tidspunkt, taber paa dette Tidspunkt deres danske Indfødsret, saafremt de vilde have tabt denne Ret, hvis den i § 1 anførte Bestemmelse vedblivende havde været gældende.“

Hvad vil det sige? Det vil sige, at der her ved sikres de paagældende 1 Aar til Indsendelse af deres Andragende om at bevare den danske Indfødsret, idet § 2 jo fastslaar, at Tidspunktet for den kgl. Anordnings Ikrafttræden skal ligge mindst 1 Aar efter Anordningens Offentliggørelse. Naar man har givet en saadan Sikkerhed, synes jeg, det maa være tilstrækkeligt, idet der ligefrem paa Forhaand er givet de unge i Udlandet Sikkerhed for, at Tidspunktet for den kgl. Anordnings Ikrafttræden skal ligge 1 Aar efter dens Udstedelse. Jeg ser derfor meget gerne, at man afstod fra Ønsket om Ændringer paa dette Punkt. Jeg synes, det maa være en tilstrækkelig Tidsmargen, der her er indrømmet, saaledes at der ikke er Fare for, at nogen taber sin danske Indfødsret, som der med Rette kunde være Ønske om skulde bevare den.

Jepsen Christensen: Jeg vil gerne give den højtærede Indenrigsminister Ret i, at for os, som bor inden for Landets Grænser og har vort danske Statsborgerforhold i Orden og kender Lovenes Bestemmelser, kunde 1 Aar synes tilstrækkeligt. Men naar man kender noget til den Forvirring, der i Almindelighed opstaar efter Tider som disse, og den Mangel paa Beslutsomhed ogsaa hos danske Statsborgere i Udlandet, der derefter gør sig gældende, ved man, at et Aar er en urimelig kort Frist. Jeg kender det fra min egen Slægt, jeg kender det fra Hundreder af Tilfælde i de sønderjyske Landsdele; efter Verdenskrigens Afslutning var et Aar ingenting, naar det gjaldt Over-